



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **M. L.**
zastoupen Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, č. j. MSK 155207/2023,
ve věci dopravního přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobou ze dne 19. 2. 2024 rozhodnutí ze dne 8. 1. 2024, č. j. MSK 155207/2023, jímž žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karviné ze dne 16. 10. 2023, č. j. SMK/141160/2023, (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
- 2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

dopustit tím, že z nedbalosti dne 28. 6. 2023 kolem 09:40 hodin v Karviné na tř. 17. listopadu řídil motorové vozidlo tovární značky Iveco, RZ X, v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, a kdy dechovou zkouškou vykonanou analyzátozem alkoholu v dechu bylo zjištěno, že měl 0,25 g/kg (opakovaná zkouška 0,26 g/kg) alkoholu v krvi, +/- 0,24 g/kg, min. tedy 0,01 g/kg alkoholu v krvi.

3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním, na základě kterého žalovaný snížil uloženou pokutu na 3 000 Kč, ve zbytku odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba

5. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedostatečně individualizováno, protože se v něm hovoří o vyšší míře ovlivnění alkoholem, přestože u žalobce byla zjištěna koncentrace alkoholu v krvi pouze ve výši 0,01 promile. Správní orgán I. stupně zřejmě posuzoval jinou věc, která se týkala vyšší míry ovlivnění alkoholem s jiným skutkovým základem. Žalovaný označil v napadeném rozhodnutí argumentaci správního orgánu I. stupně za nepřiléhavou a pokutu snížil, žalobce tak má za to, že správní orgán I. stupně nehodnotil jeho případ.
6. Žalobce dále brojil proti tomu, že v napadeném rozhodnutí nebyla dostatečně odůvodněna výše žalovaným uložené pokuty. Pokud žalovaný upravil výši uložené pokuty s tím, že v konečném důsledku nepanovaly v neprospěch žalobce žádné další okolnosti, měl pokutu snížit na samou spodní hranici, tedy na 2 500 Kč. Pokuta v částce 3 000 Kč je podle žalobce nezákonná a nepřezkoumatelná.
7. Žalobce dále brojil proti výpočtu, jehož výsledkem je koncentrace 0,01 g/kg alkoholu v krvi. Postup při přepočtu hodnoty, zobrazené měřidlem, na minimální jistou koncentraci alkoholu v krvi, není v rozhodnutích správních orgánů přesvědčivě odůvodněn. Správní orgán I. stupně od výsledku měření odečetl chybu přepočtového faktoru dle metodiky ČMI (0,2 promile) a toleranci měření dle ověřovacího listu ve výši 0,04 promile, tento údaj si však z tabulky vybral správní orgán I. stupně náhodně, přestože v ověřovacím listu jsou uvedeny i jiné hodnoty. Z napadeného rozhodnutí není seznatelné, jak byl proveden přepočet, tj. jaké odchylky správní orgány odečetly, a proč. Nadto podle žalobce není odkazovaná metodika ČMI součástí spisu, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
8. Žalobce dále namítal, že ve správním řízení nebyl prokázán a ani odůvodněn materiální znak přestupku. Jednání žalobce může být formálně subsumováno pod skutkovou podstatu předmětného přestupku, společenská škodlivost však prokázána nebyla, a to ani vzhledem ke konkrétním okolnostem, na které žalovaný poukazoval v napadeném rozhodnutí.
9. Podle žalobce nebyla ani dodržena předmětná metodika ČMI, policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze analyzátoru dechu. Pozitivní výsledek je podle žalobce potřeba opakovaně potvrdit s patnáctiminutovým odstupem, policisté však zkoušku opakovali po 11 minutách. Pokud postačuje pouze 5 minut podle zmiňované metodiky, měla tato být součástí spisu a měla být provedena k důkazu. Návod k obsluze analyzátoru také

zakazuje jeho použití v blízkosti antény mobilního zařízení a žalobce měl přitom svůj mobilní telefon v náprsní kapse. Žalobce v den zkoušky dosti říhal, což podle návodu může výsledek testu dále ovlivnit, tuto argumentaci žalovaný odmítl jako nepodloženou spekulaci, podle žalobce však nelze předmětné tvrzení takto vypořádat. K tomu žalobce odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, podle kterého v případě, že není daná skutečnost postavena najisto ve správním řízení, může žalobce dokonce až v žalobě přijít s novým tvrzením o skutkovém průběhu.

10. Konečně žalobce namítl, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. V řízení zůstalo neobjasněno, zda se žalobce odmítl podrobit odběru biologického materiálu. Žalobce tvrdí, že odběr požadoval. Ve spise je založena výzva k podrobení se odběru, v příloze k úřednímu záznamu je uvedeno, že žalobce naopak odběr odmítl, samotný úřední záznam o lékařském vyšetření nehovoří. Podklady ve spise si odporují a zakládají nevěrohodnost policistů, kteří prováděli měření analyzátozem dechu.
11. V závěru žaloby žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v něm byly žalobní námitky převážně vypořádány.
13. K námitce týkající se nedostatečné individualizace rozhodnutí žalovaný uvedl, že z pouhého jednoho nesprávného konstatování správního orgánu I. stupně nelze dovozovat, že byl projednáván nesprávný přestupek. Z obsahu rozhodnutí je zjevné, že předmětem řízení byl právě přestupek žalobce, veškeré další v rozhodnutí uvedené skutečnosti tomu napovídají. Nadto vada hodnocení dotčené přítěžující okolnosti byla žalovaným v odvolacím rozhodnutí odstraněna.
14. Výše uložené pokuty byla odůvodněna v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně, žalovaný v neprospěch žalobce hodnotil skutečnost, že má již 14 záznamů o přestupku v kartě řidiče. Nebyl zde dán důvod snížit pokutu na samou dolní hranici zákonné sazby.
15. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak nachází konkrétní označení Metodiky Českého metrologického institutu – pracovní postup č. 114-MP-C008-08 při měření alkoholu v dechu, podle které bylo postupováno tak, že žalobci byla z naměřené hladiny alkoholu 0,25 g/kg odečtena odchylka 0,24 g/kg (složená z hodnot 0,2 g/kg, což je možná chyba přepočtového faktoru, a hodnoty 0,04 g/kg, což je maximální dovolená chyba analyzátoru alkoholu v dechu). Podle žalovaného má být soudu z úřední činnosti známo, že odečítaná odchylka při dechových zkouškách činí vždy 0,24 g/kg. Žalovaný má tak za to, že neměl povinnost provádět předmětnou metodiku jako důkaz, neboť se jedná o interní pokyn pro policii a správní orgány a tyto skutečnosti jsou již známou praxí, která vyplývá rovněž z ustálené judikatury soudů.
16. Materiální stránka přestupku byla jednoznačně naplněna, a to s ohledem na zásadu nulové tolerance alkoholu za volantem, kdy i v případě hodnoty 0,01 g/kg se řidič považuje za ovlivněného alkoholem. Nízká hodnota hladiny alkoholu v krvi žalobce tak není důvodem pro vyslovení závěru o nenaplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45.

17. K námitce nedodržení předepsaného postupu při dechové zkoušce žalovaný odkázal na již zmíněnou Metodiku Českého metrologického institutu – pracovní postup č. 114-MP-C008-08. Námitky žalobce spočívající v údajném umístění mobilního telefonu v náprsní kapse či říhání před dechovou zkouškou neshledal žalovaný jako důvodné, neboť žalovaný kromě takového tvrzení nikterak neprokázal, že by k takovým okolnostem skutečně došlo, přestože měl možnost tyto skutečnosti uvést kupříkladu do oznámení přestupku, a ani policisté se o nich nezmiňují v úředních záznamech.
18. K poslední námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde uvedl, že se žalobce odbornému měření dechovým analyzátozem podrobil, odmítnutí podrobit se odbornému lékařskému vyšetření žalobci v řízení kladeno za vinu nebylo. Ze zbytku spisové dokumentace je pak zřejmé, že žalobce k žádnému takovému vyšetření nebyl vyzván, a tudíž ho ani nemohl odmítnout. V závěru vyjádření navrhl žalovaný žalobu zamítnout.
19. V reakci na vyjádření žalovaného zaslal žalobce soudu repliku, ve které setrval na žalobní argumentaci. Nad rámec toho, co již namítal v žalobě, v replice uvedl, že pouhý odkaz na Metodiku ČMI je pak bez relevance, protože tato metodika není součástí spisu, a nelze tedy přezkoumat, zda je v ní obsaženo to, co žalovaný tvrdí. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn 5 As 104/2008-45, zmíněném žalovaným, naopak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jednání, spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 2 km/h, materiální stránku přestupku nenaplněovalo. Nejvyšší správní soud pak zdůraznil povinnost správních orgánů zkoumat naplnění materiálního znaku přestupku individuálně s ohledem na okolnosti každé věci. Žalovaný se nijak nevypořádal s odkazem na judikaturu, dle které v případech, že není daná skutečnost postavena najisto ve správním řízení, může žalobce dokonce až v žalobě přijít s novým tvrzením o skutkovém průběhu, a toto nelze odmítnout bez dalšího pro jeho účelovost v důsledku opožděného uplatnění. Žalobce na místě na telefon v kapse a říhání neupozornil, protože nevěděl o tom, že mají vliv na výsledek činnosti dechového analyzátoru.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

20. Ze správního spisu vyplývají tyto, pro rozhodnutí významné, skutečnosti.
21. Z oznámení přestupku ze dne 28. 6. 2023 plyne, že se žalobce měl dopustit přestupku tím, že téhož dne v čase 09:40 hodin v Karviné Mizerově na ul. tř. 17. listopadu a jinde bez závažného důvodu řídil osobní automobil tov. zn. IVECO, RZ X, přičemž byl zastaven a kontrolován hlídkou OHS Karviná na pozemní komunikaci na ulici tř. 17. listopadu u zastávek MHD poblíž č. p. 2359/23, kde se během silniční kontroly podrobil dechové zkoušce kalibrovaným přístrojem Dräger v čase 09:42 hodin s pozitivním výsledkem 0,30 g/kg alkoholu v dechu a dále opakovanou zkouškou v čase 09:48 hodin s výsledkem 0,25 g/kg alkoholu v dechu, přičemž proběhla třetí dechová zkouška v čase 09:53 hodin s výsledkem 0,26 g/kg alkoholu v dechu. Žalobci byla na místě zakázána další jízda, k odnětí řidičského oprávnění policisté nepřistoupili. Předmětné oznámení žalobce podepsal a uvedl do něj, že večer před jízdou požil piva, ale ráno před jízdou na sobě nepociťoval ovlivnění alkoholem, ráno nesnídal, protože mu téhož dne začal půst.

22. Dle úředního záznamu ze dne 28. 6. 2023, č. j. KRPT-171397-1/PŘ-2023-070316, sepsaného policisty provádějícími silniční kontrolu, byl žalobce během silniční kontroly nervózní, ustrašený a dosti výřečný, rovněž byl cítit alkoholem.
23. Součástí spisu je poučení žalobce o právech a povinnostech v souvislosti se spácháním přestupku ve smyslu § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Toto poučení žalobce podepsal. Ve spise je dále založen Úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 28. 6. 2023, ze kterého vyplývá, že je zde dáno podezření z užití alkoholického nápoje, a dále že u žalobce byla provedena dechová zkouška certifikovaným dechovým analyzátozem. Výzva k lékařskému vyšetření nebyla nutná, taktéž z úředního záznamu vyplývá, že policisté nezadrželi žalobcův řidičský průkaz. Obsahem spisu je dále písemnost označená jako „Příloha k úřednímu záznamu alkohol“, ve kterém je uvedeno znění výzvy k orientačnímu vyšetření ke zjištění přítomnosti alkoholu v dechu obviněného, kterou obviněný podepsal, a rovněž je součástí spisu výtisk z přístroje Dräger, který obsahuje údaje o všech provedených dechových zkouškách, který obviněný rovněž podepsal.
24. Spisová dokumentace dále obsahuje ověřovací list č. 7051-OL-D1923-22 ze dne 6. 10. 2022 Českého metrologického institutu pro předmětný analyzátor alkoholu v dechu s platností do 6. 10. 2023, kalibrační protokol ze dne 3. 10. 2022 a protokol o zkoušce analyzátoru ze dne 19. 4. 2023.
25. Dne 8. 8. 2023 vydal správní orgán I. stupně příkaz o vině žalobce za přestupek, který byl obviněnému doručen fikcí dne 22. 8. 2023. Dne 25. 8. 2023 podal žalobce proti příkazu včasný odpor.
26. Součástí správního spisu je protokol o jednání ze dne 16. 10. 2023, č. j. SMK/141115/2023. Z něj krajský soud zjistil, že se žalobce jednání zúčastnil. Žalobce v průběhu ústního jednání uvedl, že k provedeným důkazům nemá připomínky ani dotazy. Sdělil, že si je přestupku vědom. Byl v domněnku, že alkohol již spálil, resp. si byl jistý. Nic nejedl a „nějak se stalo, že k tomu došlo“. Uvedl: „*Chápu, že musím být nějak potrestán, v autě jsem víceméně pořádku. Pokud by se dala minimalizovat do zákazu a navýšit pokuta, moc by mi to pomohlo.*“
27. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
28. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (zastoupený společností POSPA Investment a. s., jednající A. B.) dne 26. 7. 2023 odvolání, ve kterém mimo jiné brojl proti závěru správního orgánu I. stupně o koncentraci alkoholu v krvi 0,01 promile. K takovému závěru dospěl správní orgán I. stupně tím, že vzal nejnižší naměřenou hodnotu (0,25 g/kg) a od ní odečetl 0,24 promile. Správní orgán I. stupně svůj matematický postup odůvodnil tím, že zohlednil chybu přepočtového faktoru dle metodiky ČMI (0,2 promile) a toleranci dle ověřovacího listu (0,04 promile). Žalobce uvedl, že „*v tomto směru je nutno aprobovat postup, kterým byla od výsledku odečtena hodnota 0,2 promile dle metodiky ČMI. V tomto kroku tedy správnímu orgánu není co vytknout.*“ Žalobce dále namítal, že postup, kterým správní orgán I. stupně odečetl 0,04 promile není přezkoumatelný, protože správní orgán I. stupně neprovedl řádné hodnocení důkazu ověřovacím listem. Následně brojl proti tomu, jaké údaje z ověřovacího listu správní orgán I. stupně použil při výpočtu. Žalobce v odvolání dále namítal, že požádal policisty o odběr biologického materiálu, což policisté odmítli. Žalobce odkázal na návod k obsluze dechového analyzátoru s tím, že měl při dechové zkoušce v kapse mobilní telefon,

který mohl měření ovlivnit. Současně mezi kontrolami říhal a policisté jej nepoučili, že mezi kontrolami bylo třeba dodržet čekací dobu 15 minut.

29. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že uloženou pokutu snížil na částku 3 000 Kč a korigoval nesprávné závěry správního orgánu I. stupně ohledně přítěžujících okolností. Žalovaný shledal důvodnou argumentaci žalobce ohledně nesprávnosti závěru správního orgánu I. stupně, který konstatoval u žalobce jako přítěžující okolnost vyšší míru ovlivnění alkoholem. K tomu žalovaný uvedl, že zde nebyl dán důvod pro zvýšení sazby pokuty na částku 4000 Kč, neboť žalobci byla naměřena hodnota alkoholu v dechu 0,01 g/kg, tedy nejnižší možná, aby se vůbec jednalo o přestupek. K tomu sám žalovaný doplnil, že v neprospěch obviněného sice nehodnotil zmíněnou hladinu alkoholu, ale skutečnost, že má obviněný v evidenční kartě řidiče celkem 14 přestupků, a nejedná se tedy o zcela ukázněného řidiče v silničním provozu. Dále žalovaný uvedl, že policisté postupovali v souladu s metodikou Českého meteorologického institutu č. 11-MP-C008-08. Návod k obsluze analyzátoru alkoholu v dechu žalovaný neprovedl jako důkaz, protože veškeré údaje o postupu policistů vyplývají z metodiky a je zřejmé, že zkouška byla provedena řádně. Z metodiky také vyplývá, že odstup mezi zkouškami má činit pět a nikoli patnáct minut, jak tvrdil žalobce v odvolání.

V. Jednání soudu

30. Jednání u krajského soudu dne 27. 5. 2025 se zúčastnil zástupce žalobce a žalovaného. Žalobci bylo předvolání řádně doručeno a byla dodržena lhůta pro přípravu na jednání. Zástupci účastníků setrvali na dosavadních podáních. Krajský soud seznámil účastníky s podstatnými částmi správního spisu.
31. Krajský soud provedl k důkazu Pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu ze dne 15. 12. 2008 (dále jen „metodika“). Z ní mimo jiné zjistil, že testování osoby na konzumaci alkoholu je možné po uplynutí 15 minut od posledního požití alkoholu. Během doby testování daná osoba nesmí kouřit, jíst a pít jakékoliv tekutiny. Tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby, může poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Vzhledem k měřicímu principu přístroje a vyloučení podezření na zbytkový alkohol v ústní dutině (a pokračující intenzivní resorpci alkoholu do organismu) je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. Přepočítaný v metodice vychází ze současné dostupné úrovně znalostí a z pohledu platnosti „presumpce neviny“ byla zvolena jeho pesimistická hodnota nejistoty, která v intervalu hodnot 0,21 až 1,50 g/kg (‰) je expertně odhadnutá na cca $\pm 0,20$ g/kg (‰). Arbitrárně stanovená hranice metody alkoholu v krvi pro vyhodnocení jako negativní zkouška je hladina 0,20 g/kg (0,20 ‰). Maximální dovolená chyba měřicího přístroje je $\pm 0,04$ ‰. Z metodiky vyplývá, že byla-li naměřena hodnota 0,00 až 0,24 g/kg (‰), jedná se tak o zkoušku negativní. Vyšší hodnoty je pak třeba považovat za zkoušku pozitivní.
32. Zástupce žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, a měl za to, že krajský soud není oprávněn provést metodiku k důkazu. Toto měl učinit žalovaný. Jelikož tak neučinil, je jeho rozhodnutí

nepřezkoumatelné. Krajský soud, aby předešel překvapivosti rozhodnutí, zástupce žalobce upozornil na to, že zástupce žalobce v odvolacím řízení (společnost POSPA Investment a. s.) v odvolání přímo uvedl, že odchylku 0,2 promile, stanovenou dle „metodiky ČMI“ aprobuje. Zástupci žalobce v odvolacím řízení tak musel být – s ohledem na text odvolání – obsah metodiky známý. Krajský soud se zástupce žalobce dotázal, jak to, že metodika nebyla vložena do správního spisu, mohlo žalobce poškodit a zasáhnout do jeho práv. Zástupce žalobce uvedl, že má za to, že formálně metodika do spisu vložena být měla, pokud ne, bylo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Na dotaz soudu, čím by případně žalobce argumentoval, pokud by metodika ve správním spisu vložena byla, nebo jak absence metodiky ve správním spisu zabránila jeho obraně, zástupce žalobce sdělil, že na tuto otázku není schopen odpovědět. Krajský soud se dále zástupce žalobce dotázal, zda chce s ohledem na provedený důkaz něco uvést či zohlednit důkaz ve své argumentaci. Zástupce žalobce sdělil, že nikoliv.

33. Krajský soud provedl k důkazu výpis z obchodního rejstříku společnosti POSPA Investment a. s. a ze spolkového rejstříku ohledně Spolku pro ochranu práv a odhalování nekalostí v dopravě. Z obou výpisů zjistil, že v kolonce Statutární orgán – předseda, předseda správní rady je uvedena stejná osoba, a to A. B.
34. Poté dal krajský soud účastníkům řízení prostor ke konečným návrhům a následně postupoval podle § 49 odst. 12 s. ř. s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

35. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
36. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
37. Žaloba **není** důvodná.

A) Individualizace rozhodnutí

38. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou, že správní orgán I. stupně nedostatečně individualizoval své rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti. To znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně či závěry správního orgánu I. stupně korigoval. Tento názor má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž může odvolací správní orgán nahradit část odůvodnění správního orgánu I. stupně vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrzuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 29). V souladu s uvedenou judikaturou postupoval v posuzované věci žalovaný.
39. Úvaha správního orgánu I. stupně byla skutečně vnitřně rozporná, neboť správní orgán I. stupně v šestém odstavci na straně 3 svého rozhodnutí nejprve uvedl, že u prokázaného

přestupku je tak závažnost mezi stejně kvalifikovanými přestupky nižší, neboť i hladinu alkoholu lze označit za nízkou. Ovlivnění řidiče při této hladině není výrazné, a tudíž méně nebezpečné. Následně však v osmém odstavci na téže straně rozhodnutí popsal, že „zejména tedy s ohledem na vyšší míru ovlivnění správní orgán pokutu navýšil nad spodní hranici zákonné sazby“. Tuto rozpornou úvahu korigoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Na straně 7 napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že správní orgán I. stupně vycházel při určení výše pokuty z nesprávné skutečnosti, proto úvahu správního orgánu I. stupně o výši sankce nahradil vlastní úvahou.

40. Je třeba přisvědčit žalovanému, že v jiných ohledech je rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně individualizováno, lze z něj seznat, o jaký konkrétní přestupek se jednalo, kdo je přestupcem. Vnitřní rozpornost napravit žalovaný v napadeném rozhodnutí. Krajský soud tak uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí jako celek ob stojí a jsou přezkoumatelná. Krajský soud tak neshledal důvod pro to, aby je z důvodu nedostatečné individualizace skutku považoval za nezákonná.

B) Nesprávná výše pokuty

41. Žalobce měl za to, že pokuta stanovená za daný přestupek neobstojí, protože její výše nebyla dostatečně odůvodněna.
42. Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění do 31. 12. 2023, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.
43. Podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění do 31. 12. 2023, se za shora uvedený přestupek uloží pokuta od 2 500 Kč do 20 000 Kč. Od 1. 1. 2024 bylo možné za daný přestupek uložit pokutu od 7000 Kč do 25 000 Kč.
44. Správní orgán I. stupně stanovil žalobci pokutu ve výši 4000 Kč, nesprávně však argumentoval vyšší mírou ovlivnění alkoholem. Tuto úvahu žalovaný v napadeném rozhodnutí neaproboval, naopak pokutu snížil na 3000 Kč. Učinil k tomu vlastní úvahu o výši pokuty na straně 7 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se tak zabýval, zda tato úvaha může obstát. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale uvádí, že správní soudy mají s ohledem na povahu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pouze omezenou možnost přezkumu provedeného správního uvážení. Soudy zkoumají pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzují, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. např. rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56). Obdobně se vyjádřil také Ústavní soud (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).
45. V posuzované věci žalovaný vysvětlil, že snížil pokutu na 3000 Kč, neboť v neprospěch žalobce nelze hodnotit hladinu alkoholu. Zohlednil však skutečnost, že má žalobce

v evidenční kartě řidiče 14 přestupků a nejedná se o zcela ukázněného řidiče v silničním provozu, proto neuložil pokutu ve výši 2500 Kč. Tuto úvahu považuje krajský soud logickou, přezkoumatelnou, nepřekračující meze správního uvážení. Pokuta byla uložena na téměř na spodní hranici možné sazby za daný přestupek, přičemž žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů neuložil pokutu v nejnižší možné sazbě.

46. K tomu, zda mohl žalovaný zohlednit spáchané přestupky z minulosti krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020-40. V něm uvedl, že dřívější (zahlazená) „odsouzení“ lze ve správním řízení zohlednit (srov. např. rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017-35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS). *„Dřívější (byť zahlazená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu. Stejně se tomu děje i ve „velkém“ soudním trestání. Jak uvedl Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 8 Tdo 766/2017 „zahlazení odsouzení nebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, přitom nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přihlížel ke skutečnostem, že pachatel v minulosti spáchal trestný čin, a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o sklon pachatele k trestné činnosti, o jeho vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, možnost jeho nápravy apod. (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 17. 4. 1974, sp. zn. 5 Tz 33/74, publikované pod č. 6/1975 Sb. rozh. tr.)“.* Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že žalovaný mohl zohlednit, že měl žalobce v kartě řidiče zaznamenáno již 14 spáchaných přestupků, ačkoli se nemuselo jednat o přestupky aktuálně spáchané.
47. S ohledem na uvedené závěry považuje krajský soud pokutu za řádně uloženou, její výše byla podložena přezkoumatelnou správní úvahou, proto neshledal, že by žalovaný při jejím stanovení pochybil. Námitka není důvodná.

C) Výpočet koncentrace alkoholu

48. Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*
49. Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*
50. V České republice byla uzákoněna tzv. nulová tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče, tzn. i zjištěná velmi nízká hladina alkoholu v krvi řidiče vede k závěru, že řidič naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Tento závěr opakovaně potvrdil i Nejvyšší správní soud. Lze odkázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010–78, dle kterého: *„(...) v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi*

obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích [poznámka: v době rozhodné pro posouzení této věci podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu]. Tento názor byl dále potvrzen např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011–76, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 141/2014–24, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015–32.

51. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových (dále jen „zákon č. 65/2017 Sb.“).
52. Podle § 20 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 65/2017 Sb. orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinna se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek, u které je důvodné podezření, že se požitím alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky uvedla do stavu, v němž bezprostředně ohrožuje sebe nebo jinou osobu, majetek nebo veřejný pořádek. Podle druhého a třetího odstavce téhož ustanovení v případě, že povinná osoba podle odstavce 1 orientační vyšetření odmítne nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Spočívá-li orientační vyšetření na ovlivnění alkoholem v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015–32). K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012–21 v němž uvedl: „(...) *přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.*“ Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011–79).
53. Důkazem v podobě orientační dechové zkoušky se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v právní větě svého usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017–44, č. 3731/2018 Sb. NSS, výstižně shrnul, že „*výsledek orientační dechové zkoušky je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a které je povinen hodnotit podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může být na něm založen závěr o vině.*“

Měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno analyzátozem alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510, který je dle založeného ověřovacího listu způsobilým měřicím zařízením.

54. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení dále uvedl, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky lze považovat za spolehlivý a jednoznačný, jestliže policisté postupovali v souladu se standardními postupy aplikovanými správní praxí, jak je vyjádřena např. v metodice Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08, zpracovaný Českým metrologickým institutem pod názvem Metodika měření alkoholu v dechu. Z těchto metodických pomůcek vyplývá mj. požadavek na to, aby měření bylo minimálně jednou zopakováno po uplynutí pěti minut od prvního měření a dále aby výsledky obou měření nevykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %. Indikuje-li tedy výsledek obou měření souhlasně přítomnost alkoholu v krvi v nadprahovém objemu, lze z takto získané hodnoty následně vycházet ve správním řízení. Je zřejmé, že vzhledem k metabolickému procesu postupného vstřebávání nebo naopak odbourávání alkoholu může dojít k tomu, že mezi dvěma měřeními provedenými v určitém časovém odstupu může dojít k určitému vzestupu nebo naopak poklesu podílu alkoholu v krvi řidiče. Pokud však opakované měření bude provedeno v souladu s metodikou v rozmezí pěti minut, nemělo by se jednat o podstatné změny, které by bylo třeba zohledňovat způsobem uvedeným v rozsudku č. j. 10 As 137/2016-37.“ Z uvedených závěrů krajský soud v posuzované věci vycházel.
55. V nyní posuzované věci policisté provedli u žalobce dechovou zkoušku přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510 dne 28. 6. 2023 v 9:42 hodin s výsledkem 0,30 ‰ alkoholu. Zkoušku zopakovali v 9:48 hodin s výsledkem 0,25 ‰ alkoholu. Jelikož mezi naměřenými hodnotami byl rozdíl větší než 10 %, učinili policisté třetí měření v čase 9:53 s výsledkem 0,26 ‰ alkoholu.
56. Součástí správního spisu je též kalibrační protokol o zkoušce předmětného analyzátoru číslo ARRJ-0447, ze kterého se podává, že kontrola přístroje byla provedena dne 19. 4. 2023 a příští zkouška měla být provedena dne 2. 10. 2023. Rovněž je součástí spisu ověřovací list analyzátoru č. 7051-OL-D1923-22, ze dne 6. 10. 2022, platnost ověření měla končit dnem 6. 10. 2023.
57. Při jednání byla provedena k důkazu Metodika měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08. Významem metodiky měření se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl: „Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“ Výpočet odchylky a její hodnota z metodiky jasně vyplývá, součástí správního spisu je i ověřovací list č. 7051-OL-D1923-22, ze kterého se podává největší dovolená chyba 0,04 ‰. Krajský soud má tak za to, že pro zjištění hodnoty alkoholu v krvi žalobce byla použita řádná odchylka a z podkladů ve správním a soudním spisu jasně vyplývá, jak byla hodnota odchylky vypočítána.

58. Žalobce v žalobě brojil proti tomu, že metodika nebyla založena ve správním spisu. Krajský se zabýval tím, zda je kvůli tomu, že metodika nebyla vložena do spisu, nutné napadené rozhodnutí zrušit či nikoli. Vyšel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které s ohledem na princip plné jurisdikce soud při svém rozhodování není omezen ve skutkových otázkách jen tím, co našel správní orgán, nýbrž zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem. Zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. Výchoziskem přístupu soudu, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí však nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS).
59. Krajský soud provedl metodiku k důkazu během soudního jednání, s čímž žalobce nesouhlasil. Krajský soud však vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 142/2019-39. V něm Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„pokud byl skutkový stav ve správním řízení zjištěn dostatečně a krajský soud v postupu správního orgánu neshledal zásadní nedostatky, může (rovněž s ohledem na procesní ekonomii řízení) provést dílčí doplnění spisu a pokladů pro rozhodování, aniž by rozhodnutí správního orgánu zrušil. V dané věci krajský soud do spisu doplnil pouze veřejně dostupnou metodiku Ministerstva dopravy čj. 285/2009-160-OST, metodiku měření alkoholu v dechu – pracovní postup č. 114-MP-C008-08 a návod k obsluze použitého měřidla. Tyto podklady přitom nemohly mít vliv na zjištěný skutkový stav. Námitka stěžovatele není důvodná“*. Krajský soud má za to, že v posuzované věci byl skutkový stav dostatečně zjištěn a úvahy správních orgánů jsou správné. Policisté měřili alkohol v krvi žalobce prostřednictvím dechového analyzátoru Dräger, měření proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura. U žalobce proběhly tři dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru. Od hodnoty výsledku druhé dechové zkoušky, tj. odborného měření v hodnotě 0,25 ‰, pak správní orgán I. stupně zcela správně a ve prospěch žalobce odečetl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí hodnotu 0,24 ‰, což zahrnuje fyziologickou hladinu alkoholu v krvi i možnou odchylku měření přístroje (což vyplývá z ověřovacího listu 7051-OL-D1923-22, který je součástí správního spisu), jak uvedeno výše, a výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi žalobce tak dosáhla výše 0,01 ‰. I po odečtení stanovené odchylky byl alkohol v krvi žalobce přítomen a žalobce je tak plně odpovědný za předmětný přestupek i vzhledem k výše uvedené tzv. nulové toleranci k hladině alkoholu v organismu řidiče. Nic nesvědčí o tom, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona tak bylo v případě žalobce nade všechnu pochybnost a náležitým způsobem prokázáno již prostřednictvím orientační dechové zkoušky, neboť dechové zkoušky proběhly bez problémů a byly úspěšně dokončeny, tudíž byla přítomnost alkoholu v krvi žalobce prokázána. Žalovaný vycházel z těch částí metodiky, kterými se soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zabývaly, konkrétně hodnotou odchylky měření a dobou, která musí uplynout mezi jednotlivými měřeními analyzátozem dechu. S ohledem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu krajský soud provedl metodiku k důkazu během jednání soudu, jelikož měl za to, že se nejedná o rozsáhlé doplnění dokazování, jež by mělo být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Navíc

během jednání soudu ani v žalobě žalobce nevysvětlil, jakým způsobem mohla být jeho obrana nevložením metodiky do správního spisu ovlivněna.

60. Je třeba zdůraznit, že v posuzované věci zástupce žalobce, společnost POSPA Investment a. s., argumentoval metodikou již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Konkrétně v odvolání uvedl, že „*správní orgán svůj matematický postup odůvodnil tím, že zohlednil chybu přepočtového faktoru dle metodiky ČMI (0,2 promile) a toleranci dle ověřovacího listu (0,04 promile). V tomto směru je nutno aprobovat postup, kterým byla od výsledku odečtena hodnota 0,2 promile dle metodiky ČMI. V tomto kroku tedy správnímu orgánu není co vytknout*“. Za této situace tak krajskému soudu není zřejmé, jakým způsobem by mohlo zasáhnout do práv žalobce to, že metodika nebyla založena do spisu, pokud s ní byl žalobce seznámen již v průběhu správního řízení, na metodiku odkazoval v odvolání, a dokonce s odchylkou 0,20 promile dle této metodiky v odvolání výslovně souhlasil. Tuto otázku nezodpověděl zástupce žalobce ani v průběhu soudního řízení, kde byla metodika provedena k důkazu. Zástupce žalobce nesdělil, zda nevložení metodiky do spisu mohlo omezit žalobcovu obranu či v čem by to představovalo zásah do jeho veřejných subjektivních práv. Je třeba připomenout, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen. Krajský soud z obchodního rejstříku zjistil, že jako předseda správní rady společnosti POSPA Investment a. s. je zapsán pan A. B. Stejná osoba je předsedou správní rady Spolku pro ochranu práv a odhalování nekalostí v dopravě, jehož účelem podle rejstříku je mimo jiné ochrana před nezákonným jednáním orgánů veřejné moci v souvislosti se silničním provozem, zajištění informačního servisu, zřízení komunikační platformy pro své členy za účelem sdílení zkušeností, rad, analýz a dalšího obsahu, relevantního k silniční dopravě či postupu policistů při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu, pořádání besed a školení pro své členy a pomoc svým členům při ochraně jejich práv a oprávněných zájmů a pomoc svým členům v orientaci ve svých právech. Žalobce tak byl v odvolacím řízení zastoupen subjektem, který je s problematikou zákona o silničním provozu obeznámen, vycházel z jejích závěrů a aproboval je. Argumentaci metodikou v odvolacím řízení tak lze považovat za úkon subjektu, který byl s obsahem metodiky dostatečně seznámen i přes to, že nebyla metodika vložena ve správním spisu.
61. Krajský soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného ve vyjádření k žalobě, že metodika byla v napadeném rozhodnutí označena. Napadené rozhodnutí skutečně obsahuje označení č. 114-MP-C008-08, jedná se o metodiku z roku 2008, volně dostupnou na internetu, odkaz na ni obsahuje nespočet volně přístupných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Krajský soud si není vědom, že by měla existovat jakákoli jiná metodika zabývající se shodnými otázkami, se kterými by se metodika dala jakkoli zaměnit. Žalovaný argumentoval metodikou pouze ohledně odchylky měření a časových rozestupů mezi měřeními, neřešil otázky, které by z metodiky vyplývaly nově nebo se jimi Nejvyšší správní soud dosud nezabýval.
62. Krajský soud tak uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn správními orgány dostatečně, postup policistů vycházel z ustálené praxe, která vyplývá z metodiky a ustálené judikatury správních soudů. Žalobce metodikou v průběhu správního řízení argumentoval a žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci konkrétním a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, jak došel k hodnotám odchylky a časovým intervalům mezi jednotlivými měřeními. Závěry metodiky, ze kterých vycházel žalovaný, byly již opakovaně přezkoumány Nejvyšším správním soudem, žádné nové skutečnosti žalovaný z metodiky, která byla provedena k důkazu během soudního jednání, nevyvozoval. Součástí správního spisu byl ověřovací list

č. 7051-OL-D1923-22 ze dne 6. 10. 2022 Českého metrologického institutu pro předmětný analyzátor alkoholu v dechu s platností do 6. 10. 2023, kalibrační protokol ze dne 3. 10. 2022 a protokol o zkoušce analyzátoru ze dne 19. 4. 2023. Krajský soud tak má za to, že měření alkoholu v krvi žalobce proběhlo řádně a nemá o výsledku měření pochybnosti.

D) Materiální znak přestupku

63. Žalobce dále namítal, že správní orgány neprokázaly ani řádně neodůvodnily materiální znak přestupku.
64. K tomu krajský soud opakuje, že v České republice platí nulová tolerance alkoholu v krvi při řízení motorových vozidel. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, který řídil osobní motorové vozidlo v silničním provozu, ač byl pod vlivem alkoholu, čímž byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. U řízení vozidla pod vlivem alkoholu se totiž jedná o obecně nežádoucí jev, a to i za situace, kdy fakticky nedošlo k žádnému škodlivému následku. V posuzovaném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého. Přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je totiž přestupkem ohrožovacím, a tudíž k naplnění materiálního znaku přestupku postačí pouhá možnost ohrožení, nikoliv faktický škodlivý následek. Není přitom přijatelné, aby řidiči porušovali zákon o silničním provozu, který je postaven na tzv. nulové toleranci alkoholu při řízení motorových vozidel. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. S tímto závěrem souzní mj. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č.j. 1 As 24/2013, ve kterém tento uvedl: *„Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahami žalovaného, k nimž se připojil i krajský soud. Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto laboratorních podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Argumentace stěžovatele, že nikoho na dálnici neohrozil, není relevantní. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.“*
65. Správní orgán I. stupně hodnotil materiální stránku přestupku na straně tři svého rozhodnutí, žalovaný se jí zabýval na straně šest napadeného rozhodnutí. Jejich úvahy jsou dostatečné a krajský soud se s nimi plně ztotožňuje.

E a F) Lhůta pro opakování dechové zkoušky a dodržení postupu

66. Žalobce namítal, že opakované měření mělo být provedeno až po patnácti minutách po prvním měření. S tím se krajský soud neztotožňuje.
67. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012–24, uvedl, že správní orgány nepochybily, pokud vycházely z metodiky, podle které *„je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření*

minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.

68. Krajský soud ze správního spisu zkontroloval, že policisté skutečně dodrželi metodikou požadovaný časový rozestup. První měření učinili policisté v 9:42 hodin (0,30 ‰ alkoholu), druhé v 9:48 hodin s výsledkem 0,25 ‰ alkoholu, třetí měření v 9:53 s výsledkem 0,26 ‰ alkoholu. Dle krajského soudu tak požadovaný rozestup byl dodržen.
69. Povinný časový odstup mezi jednotlivými měřeními alkoholu v dechu dechovým analyzátozem bez jakýchkoli pochybností vyplývá z metodiky provedené k důkazu na jednání soudu, přičemž stejný postup byl opakovaně potvrzen i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Úvaha žalobce, že by odstup mezi měřeními měl být delší, s ohledem na výše uvedené neobstojí.
70. Krajský soud opakuje, že má za to, že v průběhu správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že dechová zkouška proběhla řádně. Říhnutí v průběhu dechové zkoušky nemohlo být tak trvalé, aby ovlivnilo tři po sobě následující zkoušky v rozmezí patnácti minut. Navíc právě proto, aby se předešlo výkyvům v měření způsobeným fyziologickými funkcemi lidského těla, se odečítá odchylka 0,20 promile. Taktéž se z ničeho nepodává, že by byl dechový analyzátor ovlivněn mobilním telefonem žalobce. Odůvodnění této námitky v napadeném rozhodnutí bylo strohé, ale přezkoumatelné, na vypořádání je třeba nahlížet optikou celého napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný prokázal, že měření bylo provedeno řádně a nevyvstaly žádné důvody se domnívat, že by měření bylo jakkoli ovlivněno. Je třeba zdůraznit, že žalobce výslech policistů v odvolání výslovně nenavrhoval; pokud měl žalovaný za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav na základě dostupných podkladů, nemusel se výsledkem policistů jakkoli zabývat. Žalobce obecně namítal, že v náprsní kapse měl položen mobilní telefon a že říhal, nevysvětlil ale, z jakého důvodu má za to, že všechna tři měření, která byla vyšší než 0,24 promile, měla být uvedenými skutečnostmi ovlivněna. Žalobce při policejní kontrole přiznal, že požil v podvečer alkohol, během ústního jednání taktéž nic nenamítal, pouze chtěl dosáhnout toho, aby mu nebyla zakázána činnost. Oznámení o přestupku i poučení bez připomínek podepsal. V souhrnu všech uvedených okolností se krajský soud ztotožňuje s žalovaným, že o fungování analyzátoru dechu nevyvstaly v průběhu správního řízení pochybnosti a správní orgány z výsledků měření byly oprávněny vycházet.

G) Zjištění skutkového stavu stran výzvy k odběru biologického materiálu

71. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015–32, pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol. Je-li dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí; výsledek vyšetření vzorku krve oproti měření dechovým analyzátozem není stěžejním důkazem.
72. V nyní posuzované věci nevznikly žádné pochybnosti, na základě kterých by měl policista učinit výzvu žalobci, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Ze správního spisu ani nevyplývá, že by žalobce provedení vyšetření sám požadoval. Žalobce přiznal, že večer před jízdou vozidlem požil alkoholický nápoj, taktéž při ústním jednání sdělil, že si je přestupku vědom a žil v domněnání, že alkohol „již spálil“. V nyní posuzované věci se nejednalo o přestupek spočívající v tom, že by se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření,

žalovaný tak nepochybil, pokud se žádnými otázkami týkajícími se výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření nezabýval.

73. Krajský soud si je vědom, že součástí spisu je „Příloha k úřednímu záznamu alkohol“ č. j. KRPT-171397/PŘ-2023-070316. V ní byla možnost ručně zaškrtnout tři odpovědi na otázku. Přeskrtnuta nebyla odpověď „odmítá“. V úředním záznamu ze dne 28. 6. 2023 je však elektronicky zaškrtnuto, že nebyla nutná výzva k podrobení se lékařskému vyšetření, a že žalobce nepožadoval lékařské vyšetření. Ze všech podkladů ve správním spisu tak vyplývá, že výzva k podrobení se lékařskému vyšetření nebyla učiněna. Taktéž se z podkladů nepodává, že by žalobce vyšetření požadoval. Během jednání u správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že si je svého přestupkového jednání vědom, pil alkohol, ale měl za to, že již alkoholem není ovlivněn. Shodně uvedl do úředního záznamu v den spáchání přestupku. Ani jednou neuvedl, že měl zájem o provedení lékařského vyšetření a že mu to policie neumožnila, naměřenou hodnotu v krvi během řízení u správního orgánu I. stupně nijak nezpochybňoval. Krajský soud se tak ztotožňuje s žalovaným, že se jednalo o písáckou chybu, která neměla vliv na uvedené řízení a nemohla jakkoli zpochybnit písemné důkazy ve správním řízení. Správní orgány měly ohledně přestupku, který byl předmětem řízení, za to, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně, čemuž lze přisvědčit.

VII. Závěr a náklady řízení

74. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
75. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. května 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně